

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: B. B., bytem J., t.č. P., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.12.2014 č.j. X o invalidní důchod,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou předanou k poštovní přepravě dne 2.1.2015 a doručenou zdejšímu soudu dne 5.1.2015 a k výzvě soudu doplněnou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ČSSZ ze dne 10.12.2014 č.j. X (kopii tohoto rozhodnutí soudu ani nezaslal), protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho zdravotní stav, který popsal, odpovídá invaliditě, tudíž byl nedostatečně zjištěn a chybně posouzen, protože to udělali bez prohlídky neurologa a urologa, přitom má problémy s páteří a má zavedenou epicistomii jako trvalé řešení; závěrem požadoval provedení vyšetření u specialistů a nové posouzení zdravotního stavu, poté rozhodnout o invaliditě.

*Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 10.2.2015 uvedla mimo jiné, že s ohledem na námitky žalobce navrhuje důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen *komise* či *PK MPSV*) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.; dále žalovaná sdělila, že i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 10.12.2014 a navrhuje soudu zamítnutí žaloby. Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 10.12.2014 bylo žalobci doručeno dne 12.12.2014.*

Napadeným rozhodnutím ze dne 10.12.2014 č.j. 691 127 1895/44091-Mach žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ č.j. 691 127 1895 ze dne 4.9.2014*, jímž byla *zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod* pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 20.8.2014 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 30%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 10.12.2014 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě ze dne 2.12.2014 bylo lékařem ČSSZ zjištěno, že žalobce není invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti a má vliv na pokles pracovní schopnosti, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené *v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb.* (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10-20%; žalobci byla přiznána horní hranice 20% a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla dle § 3 odst. 1 vyhlášky tato hodnota zvýšena o 10%, takže celkově činí 30%, proto nebylo možno námitkám žalobce vyhovět.

Z obsahu *vyžádaného posudkového spisu OSSZ Karlovy Vary vedeného ohledně žalobce* a v něm založeného *záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 20.8.2014* i *záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 2.12.2014* soud zjistil, že žalobce nebyl uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené *v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b) přílohy vyhlášky*, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20%, která ve smyslu § 3 odst. 1 citované vyhlášky byla vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu zvýšena o 10%, takže celkově činí 30%.

K žádosti soudu *PK MPSV-pracoviště v Plzni vypracovala po jednání konaném dne 22.4.2015 posudek*, kdy jednání byl přítomen i žalobce předvedený eskortou Vězeňské služby za účasti odborných lékařů z oboru neurologie a urologie, v jehož závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, neboť komise hodnotila zdravotní postižení žalobce také dle *kapitoly XIII, oddílu E, položky 1b) přílohy vyhlášky*, na horní hranici 20% a dále zvýšila o 10% ve shodě s OSSZ i námitkovým řízením dle § 3 odst. 1 vyhlášky, kdy především zohlednila postižení urologické a postižení funkce 2 prstů LHK. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti komise hodnotila bolestivý bederní páteřní syndrom s kořenovou iritací L5 a S1 vpravo, toho času v regresi, neboť se jedná o lehké funkční postižení jednoho úseku páteře - bederního, s projevy kořenového dráždění, s lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, chodí a stojí bez opěrných pomůcek, s obtížemi při výkonu některých denních aktivit. Komise dále uvedla, že není obecně schopen práce fyzicky těžké spojené s manipulací těžších břemen, práce ve vynucené poloze, v nepříznivém klimatickém prostředí, je schopen lehčí práce s možností změny polohy sed, stoj, v příznivém klimatu a s dodržením uvedených

obecných pracovních kontraindikací. (*Stejnopisy doplnění posudku byly doručeny žalobci i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 18.6.2015 se žalobce nezúčastnil; závěrem zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV, když se žalobci nepodařilo prokázat, že by byl invalidní; dále bylo podotknuto, že v případě uznání invalidity musí být splněny dvě zákonné podmínky pro výplatu invalidního důchodu, tj. pokles pracovní schopnosti a dále potřebná doba pojištění, neboť může nastat situace, že žalobce sice bude uznán invalidní v příslušném stupni, ale pokud nezíská potřebnou dobu pojištění v rozhodném období stanoveném zákonem, nebude mít nárok na výplatu tohoto důchodu.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) *Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činností. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány, jak uvedeno shora.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přiznání nároku na invaliditu prvního stupně z důvodů v ní uvedených. Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být přiznána invalidita prvního stupně pro jím popsané zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro přiznání požadované invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících

lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři OSSZ či ČSSZ nebo PK MPSV, kteří jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 10.12.2014*. Pokud u žalobce dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity prvního, druhého či třetího stupně v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři). Přiznání invalidity však není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 10.12.2014 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 22.4.2015 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, protože komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 4.9.2014, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách, tak i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav žalobce zcela shodně. Přiznaná 30% míra poklesu pracovní schopnosti však nedosahuje minimálně potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce za účasti odborných lékařů z oboru neurologie a urologie, jimiž byl žalobce při jednání komise i orientačně vyšetřen, a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Žalobce neprokázal, že je invalidní, neboť i dle stěžejního důkazu, jímž je v tomto řízení posudek PK MPSV, není invalidní ani pro invaliditu prvního stupně, jelikož míra poklesu pracovní schopnosti činí 30%, nikoli nezbytných minimálně 35%. Neznamená totiž, že rozhodnutí správního orgánu je nesprávné či v rozporu s příslušnými předpisy, není-li vyhověno žadateli o invalidní důchod, i když u něho byl konstatován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který však nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro uznání invalidity.

Ze shora uvedených důvodů proto soud *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 10.12.2014 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity minimálně prvního stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 4.9.2014.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 18. června 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně